

פרשת המז

שנים מקרא
ואחד תרגום
עם
תפילה על פרנסה

יו"ל ע"י

מכון נועם אמרים - סאסוב
לכבוד המעמד האדיר אמירת פרשת המן
בהשתתפות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
ג' בשלח בארא פארק תשפ"ב

מבון

נועם אמרים

להוצאת ספרי רבוה"ק

קרית ישמח משה

סאסוב

סגולה גדולה לפרנסה ע"פ המקובל
מהרה"ק רבי מנחם מנדל מדימנוב זצוק"ל
לומר פרשת המן שנים מקרא ואחד תרגום ביום ג' פרשת בשלח

פרשת המן

שנים מקרא ואחד תרגום

קודם קריאת פרשת המן, יש אומרים תפילה זו:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתזמין פרנסה לכל עמך בית ישראל
ופרנסתי ופרנסת אנשי ביתי בכללם. בנחת ולא בצער בכבוד ולא בבזוי בהתר ולא
באסור כדי שנוכל לעבוד עבודתך וללמוד תורתך כמו שזנת לאבותינו מן במדבר
בארץ ציה וערבה:

מקרא א'

{ד} ויאמר יהוה אל-משה הנני ממטיר לכם לחם מן-השמים
ויצא העם ולקטו דבר-יום ביומו למען אנסנו הילך בתורת
אם-לא: {ה} והיה ביום הששי והכינו את אשר-יביאו והיה
משנה על אשר-ילקטו יום ו יום: {ו} ויאמר משה ואהרן אל-
כל-בני ישראל ערב וידעתם כי יהוה הוציא אתכם מארץ
מצרים: {ז} ובקר וראיתם את-כבוד יהוה בשמעו את-
תלנתיכם על-יהוה ונחנו מה פי (תלנונו) תלינו עלינו: {ח}
ויאמר משה בתת יהוה לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר
לשבע בשמע יהוה את-תלנתיכם אשר-אתם מליגם עליו
ונחנו מה לא-עלינו תלנתיכם פי על-יהוה: {ט} ויאמר משה
אל-אהרן אמר אל-כל-עדת בני ישראל קרבו לפני יהוה פי
שמע את תלנתיכם: {י} ויהי כדבר אהרן אל-כל-עדת בני-
ישראל ויפנו אל-המדבר והנה כבוד יהוה נראה בעיני: {יא}

שישי וידבר יהוה אל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: (יב) שְׁמַעְתִּי אֶת-תְּלוּנַת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דִּבֶּר אֱלֹהִים לֵאמֹר בֵּין הָעֲרָבִים תֹּאכְלוּ בָשָׂר וּבִבְקָר
תִּשְׁבְּעוּ-לֶחֶם וַיִּדְעֶתֶם כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (יג) וַיְהִי בָעֶרֶב
וַתַּעַל הַשָּׁלֹו וַתִּכַּס אֶת-הַמַּחֲנֶה וּבִבְקָר הִיָּתָה שִׁכְבַת הַטֵּל סָבִיב
לְמַחֲנֶה: (יד) וַתַּעַל שִׁכְבַת הַטֵּל וַהֲנִיה עַל-פְּנֵי הַמִּדְבָּר דֶּק
מִחֲסָפֶס דֶּק כַּכֹּפֶר עַל-הָאָרֶץ: (טו) וַיֵּרְאוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ
אִישׁ אֶל-אָחִיו מִן הוּא כִּי לֹא יָדְעוּ מֶה-הוּא וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
אֱלֹהִים הוּא הַלֶּחֶם אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה לָכֶם לֶאֱכֹלָה: (טז) זֶה הַדִּבֶּר
אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לְקַטֹּו מִמֶּנּוּ אִישׁ לְפִי אֲכָלוּ עֹמֵד לְגַלְגֻּלַת
מִסֵּפֶר נַפְשֵׁיכֶם אִישׁ לְאֲשֶׁר בָּאֲהָלוּ תִקְחוּ: (יז) וַיַּעֲשׂוּ-כֵן בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וַיִּלְקְטוּ הַמִּרְבָּה וְהַמִּמְעִיט: (יח) וַיִּמְדוּ בְּעֹמֵד וְלֹא
הָעֵדִיף הַמִּרְבָּה וְהַמִּמְעִיט לֹא הִחֲסִיר אִישׁ לְפִי-אֲכָלוּ לְקַטֹּו:
(יט) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֱלֹהִים אִישׁ אֶל-יֹוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד-בְּקָר: (כ) וְלֹא-
שָׁמְעוּ אֶל-מֹשֶׁה וַיֹּוֹתְרוּ אֲנָשִׁים מִמֶּנּוּ עַד-בְּקָר וַיִּרְם
תּוֹלְעִים וַיִּבְאֵשׁ וַיִּקְצֹף עֲלֵהֶם מֹשֶׁה: (כא) וַיִּלְקְטוּ אֹתוֹ בִּבְקָר
בִּבְקָר אִישׁ כְּפִי אֲכָלוּ וְחֵם הַשֶּׁמֶשׁ וְנִמְסָ: (כב) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁשִׁי
לְקַטֹּו לֶחֶם מִשְׁנֶה שְׁנַיִ הָעֹמֵד לְאַחַד וַיִּבְאוּ כָל-נְשֵׁיאֵי הָעֵדָה
וַיִּגִּידוּ לְמֹשֶׁה: (כג) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הוּא אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה שְׁבַתוֹן
שֶׁבֶת-קֹדֶשׁ לִיהוָה מִחֵר אֶת אֲשֶׁר-תֹּאפוּ אִפּוּ וְאֶת אֲשֶׁר-
תִּבְשְׁלוּ בִשְׁלוּ וְאֶת כָּל-הָעֵדָף הַנִּיחֹו לָכֶם לְמִשְׁמֶרֶת עַד-הַבְּקָר:
(כד) וַיִּנְיִחוּ אֹתוֹ עַד-הַבְּקָר כַּאֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה וְלֹא הִבְאִישׁ וְרָמָה
לֹא-הִיָּתָה בּוֹ: (כה) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲכָלוּ הַיּוֹם כִּי-שֶׁבֶת הַיּוֹם
לִיהוָה הַיּוֹם לֹא תִמְצָאֵהוּ בַשָּׂדֶה: (כו) שֶׁשֶׁת יָמִים תִּלְקְטֵהוּ
וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שֶׁבֶת לֹא יִהְיֶה-בּוֹ: (כז) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יֵצְאוּ
מִן-הָעַם לִלְקֹט וְלֹא מִצְאוּ: (כח) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה

עד-אָנה מֵאַנְתֶּם לְשֹׁמֵר מִצְוֹתַי וְתוֹרָתַי: (כט) רְאוּ כִי-יְהוּה נָתַן
לָכֶם הַשְּׁבֵת עַל-כֵּן הוּא נָתַן לָכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לֶחֶם יּוֹמִים שְׁבוּ ו
אִישׁ תַּחְתּוֹ אֶל-יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי: (ל) וַיִּשְׁבְּתוּ
הָעָם בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי: (לא) וַיִּקְרְאוּ בֵּית-יִשְׂרָאֵל אֶת-שְׁמוֹ מִן
וְהוּא כְּזֶרַע גֶּד לָבֵן וְטַעְמוֹ כְּצַפִּיחַת בְּדָבָשׁ: (לב) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה מִלֹּא הָעֹמֵר מִמֶּנּוּ לְמִשְׁמֶרֶת
לְדַרְתֵּיכֶם לְמַעַן ו יִרְאוּ אֶת-הַלֶּחֶם אֲשֶׁר הָאֲכַלְתִּי אֶתְכֶם
בַּמִּדְבָּר בְּהוֹצִיאִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם: (לג) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-
אַהֲרֹן קַח צִנְעָנֶת אַחַת וְתֵן-שָׁמָּה מִלֹּא-הָעֹמֵר מִן וְהִנֵּחַ אֹתוֹ
לִפְנֵי יְהוָה לְמִשְׁמֶרֶת לְדַרְתֵּיכֶם: (לד) כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶל-
מֹשֶׁה וַיִּנְיַחְהוּ אַהֲרֹן לִפְנֵי הָעֵדֻת לְמִשְׁמֶרֶת: (לה) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
אָכְלוּ אֶת-הַמֶּן אַרְבַּעִים שָׁנָה עַד-בָּאָם אֶל-אֶרֶץ נוֹשְׁבַת אֶת-
הַמֶּן אָכְלוּ עַד-בָּאָם אֶל-קִצְהָ אֶרֶץ כְּנַעַן: (לו) וְהָעֹמֵר עֲשֵׂרִית
הָאִיפָה הוּא:

מקרא ב'

(ד) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה הֲגַנִּי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן-הַשָּׁמַיִם
וַיֵּצֵא הָעָם וּלְקַטּוֹ דָּבָר-יּוֹם בַּיּוֹמוֹ לְמַעַן אֲנַסְנוּ הַיֶּלֶד בְּתוֹרָתִי
אִם-לֹא: (ה) וְהָיָה בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי וְהַכִּינוּ אֶת אֲשֶׁר-יִבְיֵאוּ וְהָיָה
מִשְׁנֵה עַל אֲשֶׁר-יִלְקְטוּ יּוֹם ו יּוֹם: (ו) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל-
כָּל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עֲרַב וַיִּדְעֶתֶם כִּי יְהוָה הוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ
מִצְרָיִם: (ז) וּבִקֶּר וּרְאִיתֶם אֶת-כְּבוֹד יְהוָה בְּשִׁמְעוֹ אֶת-
תְּלַנְתֵּיכֶם עַל-יְהוָה וְנַחֲנוּ מָה כִּי (תְלוּנו) תְּלִינוּ עָלֵינוּ: (ח)
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בְּתַת יְהוָה לָכֶם בְּעֲרַב בָּשָׂר לֶאֱכֹל וּלְחֶם בְּבִקֶּר
לְשַׁבַּע בְּשִׁמְעַת יְהוָה אֶת-תְּלַנְתֵּיכֶם אֲשֶׁר-אַתֶּם מְלִינִם עָלָיו

וְנַחֲנוּ מָה לֹא-עָלִינוּ תִלְנַתִּיכֶם כִּי עַל-יְהוָה: (ט) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
אֶל-אַהֲרֹן אָמֹר אֵל-כָּל-עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קִרְבוּ לִפְנֵי יְהוָה כִּי
שָׁמַע אֶת תִּלְנַתִּיכֶם: (י) וַיְהִי כַּדְבַר אַהֲרֹן אֵל-כָּל-עַדְת בְּנֵי-
יִשְׂרָאֵל וַיִּפְּנוּ אֶל-הַמִּדְבָּר וְהִנֵּה כְבוֹד יְהוָה נֹרְאָה בָּעֵינָיו: (י�) {יא}
שִׁישִׁי וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: (יב) שְׁמַעְתִּי אֶת-תְּלוּנַת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דְּבַר אֱלֹהִים לֵאמֹר בֵּין הָעֲרָבִים תֹּאכְלוּ בָשָׂר וּבִבְקָר
תִּשְׁבְּעוּ-לֶחֶם וַיִּדְעֶתֶם כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (יג) וַיְהִי בָּעֲרָב
וַתַּעַל הַשָּׁלֹו וַתִּכַּס אֶת-הַמַּחֲנֶה וּבִבְקָר הִיָּתָה שֹׁכֶבֶת הַטֵּל סָבִיב
לְמַחֲנֶה: (יד) וַתַּעַל שֹׁכֶבֶת הַטֵּל וְהִנֵּה עַל-פְּנֵי הַמִּדְבָּר דָּק
מִחֹסֶפֶס דָּק כַּכֹּפֶר עַל-הָאָרֶץ: (טו) וַיֵּרְאוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ
אִישׁ אֶל-אַחִיו מִן הוּא כִּי לֹא יָדְעוּ מָה-הוּא וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
אֱלֹהִים הוּא הַלֶּחֶם אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה לָכֶם לֶאֱכֹלָה: (טז) זֶה הַדְּבַר
אֲשֶׁר עָזָה יְהוָה לְקַטֹּו מִמֶּנּוּ אִישׁ לְפִי אָכְלוּ עֹמֵר לִגְלַגְלַת
מִסֹּפֶר נַפְשֹׁתֵיכֶם אִישׁ לְאִשֶׁר בָּאַהֲלוּ תִקְחוּ: (יז) וַיַּעֲשׂוּ-כֵן בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וַיִּלְקְטוּ הַמִּרְבָּה וְהַמִּמְעִיט: (יח) וַיִּמְדוּ בְּעֹמֶר וְלֹא
הָעֵדִיף הַמִּרְבָּה וְהַמִּמְעִיט לֹא הֶחְסִיר אִישׁ לְפִי-אָכְלוּ לְקַטֹּו:
(יט) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֱלֹהִים אִישׁ אֶל-יֹוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד-בְּקָר: (כ)
וְלֹא-שָׁמְעוּ אֶל-מֹשֶׁה וַיֹּוֹתְרוּ אַנְשִׁים מִמֶּנּוּ עַד-בְּקָר וַיֵּרֶם
תּוֹלְעִים וַיִּבְאֵשׁ וַיִּקְצַף עֲלֵהֶם מֹשֶׁה: (כ�) וַיִּלְקְטוּ אֹתוֹ בִּבְקָר
בִּבְקָר אִישׁ כְּפִי אָכְלוּ וְחֵם הַשֶּׁמֶשׁ וְנִמְסָ: (כב) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁשִׁי
לְקַטֹּו לֶחֶם מִשְׁנֶה שְׁנַיִ הָעֹמֶר לְאַחַד וַיִּבְאוּ כָל-גִּשְׁיָאֵי הָעֵדָה
וַיִּגִּידוּ לְמֹשֶׁה: (כג) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הוּא אֲשֶׁר דְּבַר יְהוָה שִׁבְתוֹן
שִׁבַת-קֹדֶשׁ לִיהוָה מִחֵר אֶת אֲשֶׁר-תֹּאפוּ אִפּוֹ וְאֶת אֲשֶׁר-
תִּבְשְׁלוּ בִשְׁלוּ וְאֶת כָּל-הָעֵדָה הִנִּיחוּ לָכֶם לְמִשְׁמֶרֶת עַד-הַבְּקָר:
(כד) וַיִּנְיְחוּ אֹתוֹ עַד-הַבְּקָר כֹּאֲשֶׁר עָזָה מֹשֶׁה וְלֹא הִבְאִישׁ וְרָמָה

לא-הִיְתָה בּוֹ: (כה) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲכַלְהוּ הַיּוֹם כִּי-שֶׁבֶת הַיּוֹם
לִיהוָה הַיּוֹם לֹא תִמְצָאֵהוּ בַשָּׂדֶה: (כו) שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקֹטְהוּ
וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שֶׁבֶת לֹא יִהְיֶה-בּוֹ: (כז) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יֵצְאוּ
מִן-הָעַם לִלְקֹט וְלֹא מִצְאוּ: (ס) (כח) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה
עַד-אָנָּה מֵאַנְתֶּם לְשָׁמֹר מִצְוֹתַי וְתוֹרֹתַי: (כט) רְאוּ כִּי-יְהוָה נָתַן
לָכֶם הַשֶּׁבֶת עַל-כֵּן הוּא נָתַן לָכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לֶחֶם יּוֹמִים שְׁבוּ ו
אִישׁ תַּחֲתֵיו אֶל-יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי: (ל) וַיִּשְׁבְּתוּ
הָעַם בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי: (לא) וַיִּקְרְאוּ בֵּית-יִשְׂרָאֵל אֶת-שְׁמוֹ מִן
וְהוּא בְּזֶרַע גֹּד לָבָן וְטַעְמוֹ כְּצַפִּיחַת בְּדָבָשׁ: (לב) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה מִלֹּא הָעֵמֶר מִמֶּנּוּ לְמִשְׁמֶרֶת
לְדַרְתֵּיכֶם לְמַעַן ו יִרְאוּ אֶת-הַלֶּחֶם אֲשֶׁר הָאֲכַלְתִּי אֶתְכֶם
בַּמִּדְבָּר בְּהוֹצִיאִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: (לג) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-
אֱהֲרֹן קַח עֲנַצְנֹת אַחַת וְתֵן-שְׂמֹנֶה מִלֹּא-הָעֵמֶר מִן וְהִנֵּחַ אֹתוֹ
לִפְנֵי יְהוָה לְמִשְׁמֶרֶת לְדַרְתֵּיכֶם: (לד) כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶל-
מֹשֶׁה וַיִּנְיַחְהוּ אֱהֲרֹן לִפְנֵי הָעֵדֻת לְמִשְׁמֶרֶת: (לה) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
אָכְלוּ אֶת-הַמֶּן אַרְבָּעִים שָׁנָה עַד-בָּאָם אֶל-אֶרֶץ נוֹשְׁבַת אֶת-
הַמֶּן אָכְלוּ עַד-בָּאָם אֶל-קִצֵּה אֶרֶץ כְּנַעַן: (לו) וְהָעֵמֶר עֲשֵׂרִית
הָאֵיפָה הוּא:

תרגום

(ד) וַאֲמַר יְיָ לְמֹשֶׁה הֵא אָנָּה מְחִית לְכוּן לְחֵמָא מִן שְׂמִיָּא וַיִּפְקֹן עִמָּא
וַיִּלְקֹטוּן פְּתָגִם יוֹם בַּיּוֹמָה בְּדִיל דְּאֲנַסְנוּן הִיְהִיכוּן בְּאוּרְתֵי אָם לֹא: (ה)
וַיְהִי בַּיּוֹמָא שְׁתִּיתָאָה וַיִּתְקַנוּן יָת דִּיִּיתוּן וַיְהִי עַל חַד תְּרִין עַל דִּילְקֹטוּן
יוֹם יוֹם: (ו) וַאֲמַר מֹשֶׁה וְאֱהֲרֹן לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּרַמְשָׁא וְתִדְעוּן אַרְי יְיָ
אִפִּיק יִתְכוּן מֵאֶרְעָא דְּמִצְרַיִם: (ז) וּבְצַפְרָא וְתַחֲזוּן יָת יִקְרָא דִּי כַד שְׂמִיעַ

קְדֻמוֹהִי יֵת תְּרַעְמוּתְכוֹן עַל מִימְדָא דִּי וְנַחְנָא מָא אַרִי אַתְרַעְמִתוֹן
עֲלֵנָא: (ח) וְאָמַר מֹשֶׁה בְּדִיתוֹן יִי לְכוֹן בְּרַמְשָׁא בְּסָרָא לְמִיכַל וְלַחְמָא
בְּצַפְרָא לְמִסְבַּע בְּדִשְׁמִיעוֹן קָדָם יִי יֵת תְּרַעְמוּתְכוֹן דִּי אַתוֹן מִתְרַעְמִין
עֲלוֹהִי וְנַחְנָא מָא לֹא עֲלֵנָא תְּרַעְמוּתְכוֹן אֱלֹהִין עַל מִימְדָא דִּי: (ט) וְאָמַר
מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן אָמַר לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קְרִיבוּ קָדָם יִי אַרִי שְׁמִיעוֹן
קְדֻמוֹהִי יֵת תְּרַעְמוּתְכוֹן: (י) וְהוּא כִּד מְלִיל אַהֲרֹן עִם כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאֵתְפִנִי לְמִדְבָּרָא וְהָא יִקְרָא דִּי אַתְגְּלִי בַּעֲנָנָא: (פ) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
עִם מֹשֶׁה לְמִימְרָא: (יב) שְׁמִיעַ קְדָמִי יֵת תְּרַעְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מְלִיל עִמְהוֹן
לְמִימְרָא בֵּין שְׁמִשְׂיָא תִּיכְלוֹן בְּסָרָא וּבְצַפְרָא תִּשְׁבַּעוֹן לַחְמָא וְתִדְעוֹן אַרִי
אַנָּא יִי אֱלֹהִיכוֹן: (יג) וְהוּא בְּרַמְשָׁא וְסִלִּיקַת סִלְיֹו וְחַפְתָּ יֵת מִשְׁרִיתָא
וּבְצַפְרָא הוֹת נַחְתַּת טִלָּא סַחֲוֹר סַחֲוֹר לְמִשְׁרִיתָא: (יד) וְסִלִּיקַת נַחְתַּת טִלָּא
וְהָא עַל אִפִּי מִדְבָּרָא דְעָדַק מְקַלְחָ דְעָדַק כְּגִיד כְּגִלְדָא עַל אֲרַעָא: (טו)
וְחִזּוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ גְבַר לְאַחוּהִי מִנָּא הוּא אַרִי לֹא יָדְעוּ מָא הוּא
וְאָמַר מֹשֶׁה לְהוֹן הוּא לַחְמָא דִּי יְהִי יִי לְכוֹן לְמִיכַל: (טז) דִּין פְּתַגְמָא דִּי
כְּגִיד יִי לְקוּטוֹ מִנְהָ גְבַר לְפִיּוֹם מִיכְלָה עֲמָרָא לְגִלְגִּלְתָּא מִנְּוֹן נַפְשִׁיתִיכוֹן
גְבַר לְדִי בְּמִשְׁכְּנָה תִּסְבּוֹן: (יז) וְעַבְדוּ כֹן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּלְקִטּוֹ דְאַסְגִּי
וְדֹאזְעֵר: (יח) וְכָלוּ בְּעוֹמְרָא וְלֹא אוֹתֵר דְאַסְגִּי וְדֹאזְעֵר לֹא חֲסִיר גְבַר
לְפִיּוֹם מִיכְלָה לְקִטּוֹ: (יט) וְאָמַר מֹשֶׁה לְהוֹן אָנֹשׁ לֹא יִשְׂאֵר מִנְהָ עַד צַפְרָא:
(כ) וְלֹא קִבִּילוּ מִן מֹשֶׁה וְאִשְׁאֲרוּ גְבַרְיָא מִנְהָ עַד צַפְרָא וְרַחֲשׁ רִיחֶשׂא
וְסִרֵי וְרָגְזוּ עֲלֵיהוֹן מֹשֶׁה: (כא) וּלְקִטּוֹ יֵתָהּ בְּצַפְרָא בְּצַפְרָא גְבַר לְפִיּוֹם מִיכְלָה
וּמָא דְמִשְׁתַּאֲרָא מִנְהָ עַל אִפִּי חֲקֵלָא כִּד חֲמָא עֲלוֹהִי שְׁמִשְׂיָא פִּשְׁרָא: (כב)
וְהוּא בְּיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה לְקִטּוֹ לַחְמָא עַל חַד תְּרִין תְּרִין עֲמִרִין לְחַד וְאַתּוֹ
כָּל רַבְרָבֵי כְּנִשְׁתָּא וְחוּיָאוּ לְמֹשֶׁה: (כג) וְאָמַר לְהוֹן הוּא דִּי מְלִיל יִי
שְׁבַתָּא שְׁבַת קוּדְשָׁא קָדָם יִי מְחַר יֵת דִּי אַתוֹן עֲתִידִין לְמַפָּא אִפּוֹ וְיֵת דִּי
אַתוֹן עֲתִידִין לְבִשְׁלָא בְּשִׁילוֹ וְיֵת כָּל מוֹתְרָא אַעֲנֵעוּ לְכוֹן לְמִטְרַת עַד
צַפְרָא: (כד) וְאַעֲנֵעוּ יֵתָהּ עַד צַפְרָא כְּמָא דְפִקִּיד מֹשֶׁה וְלֹא סִרֵי וְרִיחֶשׂא
לֹא הָוָה בַּהּ: (כה) וְאָמַר מֹשֶׁה אֲכִלוּהִי יוֹמָא דִּין אַרִי שְׁבַתָּא יוֹמָא דִּין
קָדָם יִי יוֹמָא דִּין לֹא תִּשְׁכַּחְנָה בְּחֻקְלָא: (כו) שְׁתָּא יוֹמִין תִּלְקַטְנָה וּבְיוֹמָא
שְׁבִיעָאָה שְׁבַתָּא לֹא יְהִי בַּהּ: (כז) וְהוּא בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה נִפְקוּ מִן עֲמָא

לְמַלְקָט וְלֹא אֲשַׁכְּחוּ: (ס) (כח) וְאָמַר יי לְמֹשֶׁה עַד אֵימָתִי אֲתוֹן מְסַרְבִּין
לְמִטֵּר פְּקוּדֵי וְאוֹרִיתִי: (כט) חֲזוּ אָרִי יי יֵהֵב לְכוֹן שְׁבֵתָא עַל כֵּן הוּא יֵהֵב
לְכוֹן בְּיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה לְחֵם תְּרִין יוֹמִין תִּיבוּ אָנֹשׁ תַּחֲוֹתוּהִי לֹא יִפּוֹק אָנֹשׁ
מֵאַתְרָה בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה: (ל) וְנַחוּ עִמָּא בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה: (לא) וְקִרְוּ בֵּית
יִשְׂרָאֵל יְת שְׁמָה מִן וְהוּא כְּבֵר זֶרַע גְּדָא חוֹר וְטַעֲמָה פְּאַסְקְרִיטוֹן בְּדָבֶשׁ:
(לב) וְאָמַר מֹשֶׁה דִּין פִּתְגָמָא דִּי פְקִיד יי מְלִי עֲמָרָא מִנְה לְמִטְרָא לְדָרִיכוֹן
בְּדִיל דִּיחֲזוֹן יְת לְחֻמָּא דִּי אוֹכְלִית יְתִכוֹן בְּמִדְבְּרָא בְּאַפְקוּתִי יְתִכוֹן
מֵאַרְעָא דְמִצְרַיִם: (לג) וְאָמַר מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן סֵב צְלוּחִית חֲדָא וְיֵהֵב תִּמְן מְלִי
עֲמָרָא מִן וְאַצְנַע יְתָה קָדָם יי לְמִטְרָא לְדָרִיכוֹן: (לד) כְּמָא דִּי פְקִיד יי
לְמֹשֶׁה וְאַצְנַעֵה אַהֲרֹן קָדָם סְהֻדוּתָא לְמִטְרָא: (לה) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אָכְלוּ יְת
מִנָּא אֲרַבְעִין שָׁנִין עַד דְּמִיתִיהוֹן לְאַרְעָא יְתִבְתָּא יְת מִנָּא אָכְלוּ עַד דָּאֲתוּ
לְסִיפֵי אֲרַעָא דְכְנַעַן: (לו) וְעֲמָרָא חַד מִן עֲסָרָא בְּתַלְתַּת סְאִין הוּא:

ואח"כ יאמר מזמורי תהילים אלו מתוך מזמור קי"ט בתהילים

חֲלָקִי יְהוָה אֲמַרְתִּי לְשִׁמּוֹר דְּבָרֶיךָ: נַח חֲלִיתִי פְּנִיךָ בְּכֹל לֵב חֲנֻנִי פְּאַמְרָתֶךָ: נַח חֲשַׁבְתִּי
דְּרָכֵי וְאֲשִׁיבָה רַגְלֵי אֵל עֲדוּתֶיךָ: ס חֲשַׁתִּי וְלֹא הִתְמַהֲמַהֲתִי לְשִׁמּוֹר מִצְוֹתֶיךָ: סֵא חֲבִלִי
רְשָׁעִים עוֹדֵנִי תוֹרַתְךָ לֹא שְׁכַחְתִּי: סֵב חֲצוֹת לֵילָה אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מִשְׁפָּטֵי עֲדוּתֶךָ:
סג חֲבֵר אָנִי לְכֹל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ וְלְשִׁמְרֵי פְקוּדֶיךָ: סד חֲסֻדְךָ יְהוָה מְלֹאָה הָאָרֶץ חֲקוּדָא לְמַדְנֵי:

תִּקְרַב רַגְלֵי לְפָנֶיךָ יְהוָה כְּדָבָרְךָ חֲבִינְנִי: קע תְּבוֹא תְּחַנְתִּי לְפָנֶיךָ פְּאַמְרָתֶךָ חֲעִילְנִי:
קעא תִּפְעַנְהָ שְׁפָתֵי תְהַלְלָה כִּי תִלְמַדְנִי חֲקוּדָא: קעב תַּעֲזֵן לְשׁוֹנֵי אֲמַרְתֶּךָ כִּי כֹל מִצְוֹתֶיךָ עֲדוּ:
קעג תַּחֲי יָדְךָ לְעִזְרָנִי כִּי פְקוּדֶיךָ בְּחַרְתִּי: קעד תִּאֲבָתִי לִישׁוּעָתֶךָ יְהוָה וְתוֹרַתֶךָ שְׁעֲשִׂעִי:
קעה תַּחֲי נַפְשִׁי וְתִחַלְלֵךְ וּמִשְׁפָּטֶיךָ יַעֲזְרָנִי: קעו תַּעֲיִתִי בְּשֵׁה אֲבֵר בְּקֹשׁ עֲבָדְךָ כִּי מִצְוֹתֶיךָ לֹא
שְׁכַחְתִּי:

כְּלַתָּה לְתִשׁוּעָתֶךָ נַפְשִׁי לְדָבָרְךָ יְחַלְתִּי: פג כֹּל עֵינֵי לְאַמְרָתֶךָ לְאֲמַר מִתִּי תִנְחַמְנִי: פג כִּי
חִייתִי כְּנֹאֵד בְּקִיטוֹר חֲקוּדָא לֹא שְׁכַחְתִּי: פד כְּמֹה יָמֵי עֲבָדְךָ מִתִּי תַעֲשֶׂה בְּרָדְפִי מִשְׁפָּט:
פה כְּרוּ לִי זָדִים שִׁיחוֹת אֲשֶׁר לֹא כְתוּבָתֶךָ: פו כֹּל מִצְוֹתֶיךָ אָמוּנָה שְׁקֵר רְדַפּוּנֵי עִזְרָנִי:
פז כְּמַעַט כְּלוּנִי בְּאָרְץ וְאָנִי לֹא עֲזַבְתִּי פְקוּדֶיךָ: פח כְּחֻסְדְּךָ חֲנֻנִי וְאַשְׁמְרָה עֲדוּת פִּיךָ:

פְּלֹאֲתַת עֲדוּתֶיךָ עַל כֵּן נִצְרַתֶם נַפְשֵׁי: קַל פֶּתַח דְּבָרֶיךָ יֵאִיר מִבֵּין פְּתִיּוֹם: קִלָּא פִי פְּעֻרְתִּי
וְאַשְׁאֶפֶה כִּי לְמִצְוֹתֶיךָ יֵאָבְתִי: קִלֵּב פָּנָה אֵלַי וְחַנּוּנִי כְּמִשְׁפָּט לֹאֲהַבִּי שְׁמוֹךְ: קִלְג פְּעַמֵּי הָכֵן
בְּאִמְרוֹתֶיךָ וְאֵל תִּשְׁלַט בִּי כָל אֲנוּן: קִלְד פְּדַנִּי מֵעֵשֶׂק אָדָם וְאַשְׁמְרָה פְּקוּדֶיךָ: קִלְה פְּנִיךָ הָאֵר
בְּעִבְדֶּךָ וְלִמְדוּנִי אֶת חֻקֶּיךָ: קִלו פִּלְגֵי מַיִם יִרְדּוּ עֵינַי עַל לֹא שְׁמַרְוֹ תוֹרָתֶךָ:

אֲשֶׁרֵי תְּמִימֵי דְרָךְ הַחֲלָכִים בְּתוֹרַת יְהוָה: ב אֲשֶׁרֵי נִצְרֵי עֲדוּתִי בְּכָל לֵב יִדְרְשׁוּהוּ: ג אִף
לֹא פָּעִלוּ עוֹלָה בְּדַרְכָּיו הַלְכוּ: ד אֶתְּהָ עֲזִיבְתָה פְּקוּדֶיךָ לְשִׁמּוֹר מְאֹד: ה אֲחֲלִי יִכְנּוּ דַרְכֵי
לְשִׁמּוֹר חֻקֶּיךָ: ו אֲזַ לֹא אֲבוּשׁ בְּהַבִּיטִי אֵל כָּל מִצְוֹתֶיךָ: ז אֲוֹדֶךָ בְּיִשָּׁר לֵבָב בְּלִמְדֵי מִשְׁפָּטִי
עֲדֻקָּךָ: ח אֶת חֻקֶּיךָ אֲשִׁמּוֹר אֵל תַּעֲזֹבֵנִי עַד מְאֹד:

יִדְיָ עֲשׂוּנִי וְיִכְוֹנְנֵנִי הַבִּינֵנִי וְאֶלְמַדְהָ מִצְוֹתֶיךָ: עַד יִרְאֶיךָ יִרְאוּנִי וְיִשְׁמְחוּ כִּי לְדַבְרֶךָ
יִחְלָתִי: עַה יִדְעָתִי יְהוָה כִּי עֲדַק מִשְׁפָּטֶיךָ וְאִמּוּנָה עֲנִיתַנִּי: עו יְהִי נָא חֶסֶדְךָ לְנַחֲמֵנִי
כְּאִמְרוֹתֶיךָ לְעַבְדֶּךָ: עו יִבְאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאַחֲרֶיךָ שְׁעֵשְׂעֵי: עַה יִבְשׂוּ זְדִים כִּי שִׁקֵּר
עֲוֹתוֹנִי אֲנִי אֲשִׁיחַ בְּפִקּוּדֶיךָ: עַט יִשׁוּבוּ לִי יִרְאֶיךָ (וַיִּדְעוּ) וַיִּדְעֵי עֲדוּתֶיךָ: פ יְהִי לִבִּי תָמוּם
בְּחֻקֶּיךָ לְמַעַן לֹא אֲבוּשׁ:

* * *

סַעֲפִים שִׁנְאָתִי וְתוֹרַתְךָ אֲהַבְתִּי: קִיד סִתְרֵי וּמַגְנֵי אֶתְּהָ לְדַבְרֶךָ יִחְלָתִי: קטו סוֹרוֹ מִמְּנֵי
מִרְעִים וְאַעֲרָה מִצְוֹת אֱלֹהֵי: קטז סְמוּכְנִי כְּאִמְרוֹתֶיךָ וְאַחֲרֶיךָ וְאֵל תְּבִישְׁנִי מוֹשְׁבָרִי: קיז סְעֲדַנִּי
וְאוֹשְׁעָה וְאוֹשְׁעָה בְּחֻקֶּיךָ תְּמִיד: קיח סְלִית כָּל שׁוֹגִים מִחֻקֶּיךָ כִּי שִׁקֵּר תִּרְמִיתֶם: קיט סִגִּים
הַשְּׁבַת כָּל רְשָׁעֵי אֶרֶץ לָכֵן אֲהַבְתִּי עֲדוּתֶיךָ: קכ סָמַר מִפְּחָדְךָ בְּשָׂרֵי וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ יִרְאָתִי:

אֲשֶׁרֵי תְּמִימֵי דְרָךְ הַחֲלָכִים בְּתוֹרַת יְהוָה: ב אֲשֶׁרֵי נִצְרֵי עֲדוּתִי בְּכָל לֵב יִדְרְשׁוּהוּ: ג אִף
לֹא פָּעִלוּ עוֹלָה בְּדַרְכָּיו הַלְכוּ: ד אֶתְּהָ עֲזִיבְתָה פְּקוּדֶיךָ לְשִׁמּוֹר מְאֹד: ה אֲחֲלִי יִכְנּוּ דַרְכֵי
לְשִׁמּוֹר חֻקֶּיךָ: ו אֲזַ לֹא אֲבוּשׁ בְּהַבִּיטִי אֵל כָּל מִצְוֹתֶיךָ: ז אֲוֹדֶךָ בְּיִשָּׁר לֵבָב בְּלִמְדֵי מִשְׁפָּטִי
עֲדֻקָּךָ: ח אֶת חֻקֶּיךָ אֲשִׁמּוֹר אֵל תַּעֲזֹבֵנִי עַד מְאֹד:

לְעוֹלָם יְהוָה דְּבָרְךָ נֶצֶב בְּשָׁמַיִם: צ לְדָר וְדָר אִמּוּנָתְךָ כּוֹנֵנַת אֶרֶץ וְתַעֲמֹד: צא לְמִשְׁפָּטֶיךָ
עָמְדוֹ הַיּוֹם כִּי הַכֹּל עֲבָדֶיךָ: צב לֹולֵי תוֹרַתְךָ שְׁעֵשְׂעֵי אֲזַ אֲבַדְתִּי בְּעֵנְיִי: צג לְעוֹלָם לֹא
אֲשַׁבַּח פְּקוּדֶיךָ כִּי כִּם חִיִּיתַנִּי: צד לָךְ אֲנִי הוֹשִׁיעֵנִי כִּי פְּקוּדֶיךָ דְרָשְׁתִּי: צה לִי קוֹו רְשָׁעִים
לְאַבְדֵּנִי עֲדוּתֶיךָ אֲתַבּוּנֵן: צו לְכָל תַּכְלָה רְאִיתִי קוֹו רַחֲבָה מִצְוֹתֶיךָ מְאֹד:

* * *

בקשה לאחר אמירת פרשת המן

אתה הוא יי לבדך אתה עשית את השמים ושמי השמים הארץ וכל אשר עליה הימים וכל אשר בהם ואתה מחיה את כלם ואתה הוא שעשית נסים ונפלאות גדולות תמיד עם אבותינו גם במדבר המטרת להם לחם מן השמים ומצור החלמיש הוצאת להם מים וגם נתת להם כל צרכיהם שמלותם לא בלתה מעליהם פן ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים תזוננו ותפרנסנו ותכלכלנו ותספיק לנו כל צרכנו וצרכי עמך בית ישראל המרובים במלוי וברוח בלי טרח ועמל גדול מתחת ידך הנקיה ולא מתחת ידי בשר ודם:

יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שתכין לי ולאנשי ביתי כל מחסורנו ותזמין לנו כל צרכנו לכל יום ויום מחיינו די מחסורנו ולכל שעה ושעה משעותינו די ספוקנו ולכל עצם מעצמינו די מחיתנו מידך הטובה והרחבה ולא כמעוט מפעלינו וקוצר חסדינו ומזעיר גמולותינו ויהיו מזונותי ומזונות אנשי ביתי וזרעי וזרע זרעי מסורים בידיך ולא ביד בשר ודם:

* * *

דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו בפרשת בשלח

הנני ממטיר לכם לחם מן השמים

דרכי התורה והתפילה המביאים את האדם לקבל השפעות טובות ממרום

השפעת ניקוד התיבות

בפרשתו (טו, כו) ויאמר, אם שמוע תשמע לקול ה' אלוֹקֶיךָ והישר בעיניו תעשה, והאזנת למצוותיו ושמרת כל חוקיו, כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך, כי אני ה' רופאיך. וברש"י הק' (בד"ה לא), מבאר: "ולפי פשוטו - כי אני ה' רופאך, מלמדך תורה ומצוות למען תינצל מהם, כרופא זה האומר לאדם: אל תאכל דברים שמחזירים אותך לידי חולי...". וכן אמרו חז"ל (מכילתא): "מה ת"ל כי אני ה' רופאך, אמר המקום למשה, אמור להם לישראל: דברי תורה שנתתי לכם חיים הם לכם, שנאמר (משלי ד, כב), כי חיים הם למוציאיהם ורפואה היא לכם. שנאמר (שם, ג, ח), רפאות תהי לשרך ושיקוי לעצמותיך". עוד אנו מוצאים בהמשך הפרשה, בפרשת המן (טז, א) ויאמר ה' אל משה, הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ויעצא העם ולקטו דבר יום ביומו, למען אנסנו הילך בתורתך אם לא. ולהלן נלך לבאר באור חדש מקראי קודש אלה.

תחילה וראש נעיין במילין קדישין מתורתו של זק"ה בעל ייטב לב' מסיגעט זי"ע (ייטב

פנים, זמן מתן תורתנו, אות יט) המאריך לתאר את מעלת הניקוד בדברי התורה. ואומר - ראו נא עד כמה ניקודה של תיבה יכולה לשנות את משמעותה מן הקצה אל הקצה, שכן תיבת 'לחם', אם מנקדים אותה בסגול (לָחֶם) משמעותה דבר טוב, שכן חיותו הגופני של האדם הוא מן הלחם ואם אין קמח אין תורה, ואף מן הכתוב (דברים ת, ג) "כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם", אנו למדים שאכן לא על הלחם לבדו האדם חי, אולם בוודאות יש כוח וזכות ללחם בקיום גופו ונפשו של אדם. ברם אותה תיבה 'לחם', את נשנה את ניקודה לחולם (לָחֶם) משמעות התיבה תהפוך מטובה ומחיה, אל תיבה הנושאת רוח מלחמה וריב המביאה מיתה לעולם. זוהי תהפוכתה של תיבה לטוב ולמוטב שעה שמשנים את ניקודה ומכאן נדע כד כמה חשוב הוא הניקוד הנכון.

על פי אלה הדברים הוא מבאר בקדושתו את דברי רש"י האמורים בפרשה, עה"כ (טו, ג) ה' איש מלחמה, ה' שמו - "אף בשעה שהוא נלחם ונוקם מאויביו, אחוז הוא במידתו לרחם על בראויו ולזון את כל באי עולם", שכן

הקב"ה אף בשעה שהיא לֶחֶם וקל נקמות ה' להתנקם מאויביו המנאצים שמו, עדיין הוא מהפך גם את ניקודה של תיבה זו לֶחֶם ומשפיע מזון וצידה לכל ברואי תבל.

התורה משנה את משמעות התיבה לטוב

ואם ישאל האדם, מה אוכל לעשות כדי שניקוד התיבות יהיה תדיר טוב עבורי ולא יתהפך מן השפע אל הרעה, חלילה וחלילה. הרי תשובתו אמורה בדבריו הערבים של דו"ז כ"ק האדמו"ר ה'בירך משה' מסאטמר זצוק"ל המבאר ואומר שבכוח התורה הקדושה והעסק בה, יש כדי להמתיק את ניקודן של תיבות. שכן התורה הקדושה משולה לֶחֶם, כמאמר החכם מכל אדם (משלי ט, ה) "לחן לחמו בלחמי", המורה על מלחמתה של תורה, תורה הנלמדת מתוך ריתחא דאורייתא ואשר את והב בסופה. ואם יתמיד האדם במלחמתה של תורה, הוא יזכה להמתיק את תיבת 'לחם' שתהא מנוקדת בסגול ותשפיע עבורו לֶחֶם ומזון רוחני וגשמי בהשפעה עילאה, ומאידך גיסא יבטל את משמעות המלחמה שיש בתיבה זו.

בזאת הוא מבאר את דברי המכילתא שבפתח דברינו, על ידי הדבר האמור שבכוח התורה להמתיק את משמעות התיבה, ובשל כך אם יש חלילה בחינה של 'מחלה' שהיא בחינת גזירה רעה, יכול האדם על ידי שעוסק בתורה ה' להפוך את התיבה ל'לחמה' ולהשפיע עבורו ועל זרעיו שפע ברכה והצלחה משפע בריכה עליונה. זה שאמר לו הקב"ה למשה שיגיד לבני ישראל - דברי תורה שנתתי לכם, חיים הם לכם כי התורה

הקדושה משפיע חיים טובים ומצילה את האדם מן החולי ומן הרע על ידי שהיא מהפכת את הניקוד ואת האותיות, מלוחם ללחם וממחלה ללחמה, עכתוד"ק.

רמיזה נאה נוכל להוסיף על אלו הדברים. הנה דבר זה ידוע משמו של מרן האר"י הק' והובא בספרי הפוסקים שבשעה שאומרים את הפסוק: "פוחת את ידיך ומשביע לכל חי רצון" יש לכוון על שמות הקודש היוצאים מראשי וסופי התיבות. שם הקדוש פא"י היוצא מראשי התיבות ושם הקדוש סא"ל העולה כמניין ר"ת זה וכן שם הקדוש חת"ך היוצא מסופי התיבות, ושלושה שמות הללו המה שמות הממונים על הפרנסה ועל ידי כוונה זו ממשיכים שפע פרנסה טובה מן שמיא. השתא אם נחשב את מניין שלושה שמות קודש אלה, יעלה לנו מניין תר"י ועם התיבות - תר"יג, ללמדך ולרמוזך שעל ידי שיקיים האדם את תר"יג מצוות התורה ויתדבק בחוקי אורייתא, יזכה לשפע רב טוב של פרנסה טובה ולחם רב יומטר לו מן השמים.

רמזים נפלאים בפרשת המן

כעת נבוא אל הביאור וניזכח לראות בפלאי התורה, איככה עניין שפע זה הנשפע ע"י לימוד התורה וקיום מצוותיה, רמוז במקראי קודש דפרשת המן. רק זאת נקדים מכוונות האר"י החי, לכוון בשעת ברכת המזון בתיבות כי הוא א-ל ז"ן ומפרנס לכל, שתיבת ז"ן עולה כמספר שמות א-ל הוי"ה. והנה פרשת המן וההשפעה מתחילה עם התיבות "ויאמר ה' אל משה" כשראשי התיבות עולים כמניין ז"ן ומרמזים כבר

בתחילת פרשתא הדין על שפע הפרנסה והכלכלה הנשפע משמות הקודש "א-ל-הוי"ה". ואם נוסיף ונחשב את מניין יתר האותיות שבתיבות אלו (ללא הראשי תיבות) נמצא מניין תר"ב אשר עם האותיות ועם הכולל עולה כמניין תרי"ג - כאן שוב אנו מוצאים רמיזה זו שעל ידי שעוסקים בתורה ומקיימים מצוותיה, חוקותיה ופרטיה, זוכים לשפע רב טוב ממרום. והדבר מפליא.

מה כתיב בתריה - הנני ממטיר לכם לחם מן השמים. תיבות 'הנני ממטיר' עולים כמניין תבוא"ה (תי"ד), ובתבואה נכלל כל הצטרכויותיו של האדם בחיי המעשה, מזון וצידה, כסות ומלבוש וכל אשר תצטרך נפשו כשפע פרנסה מלעילא. ואילו שלוש תיבות 'הנני ממטיר לכם' עה"ת עולה כמניין תק"ז המכוון למספר השמות הקדושים אב"ג ית"ץ המרכיבים את הפסקה הראשונה מתפילתו של רבי נחוניה בן הקנה אנא בכוח גדולת ימינך, תתיר צרורה. ועל שמות קודש אלה כותב מרן האר"י הק' שכוח עצום יש בהם להתגבר על כוחות הטומאה והרע שעה שהמה רוצים לקטרג על בני ישראל ולמנוע השפעה טובה ומהם, ובכוח אלה השמעות המה נופלים ובני ישראל זוכים להשפעה המרובה משמי ערבות. וכפי שכותב הרה"ק היבאר מים חיים' מטשרנוביץ זי"ע שהשם הקדוש ית"ץ כשמו כן הוא, מנתץ ומשבר את כוחות הטומאה והרע. ולענייני ירומו כאן, שהקב"ה מעורר בתיבות אלה את השמעות הקדושים בכדי להביא לנו את ההשפעה הנאותה מבלי שכוחות הרע יוכלו לחבל בה ולהפוך את אותיותיה ונקודותיה, חלילה.

נמשיך בפלאי התורה המרומזים בתיבות 'לחם מן השמים' העולים למניין תס"ג, והנה לקראת שבת קודש לקטו העם לחם משנה, כשעבור כל גולגולת ירדו שני עומרים, כפול מבכל יום, הרי לנו לחשב ב' פעמים תיבות 'לחם מן השמים' ונגיע למניין אלף קכ"ו. מניין זה מכוון אות באות למניין התיבות "תורה ותפילה", שכן למדנו שהשפעת הלחם מן השמים היא על ידי העסק התורה וקיום המצוות.

כוח זה של תורה ותפילה הגורם לשפע טוב שירד מן השמים, מקבל משנה תוקף ביום השבת קודש, או אז נשפע מלעילא כל ברכאן דלעילא ולתתא, ולא רק מאכל ושפע גשמי, אלא מתעורר שפע רב טוב ממידת החסד לעורר רחמים וחסדים על כל מי אשר בשם ישראל יכונה. וזאת נלמד מהמשך הכתוב, "ויצא הע"ם ולקט"ו דב"ר יו"ם ביומיו" העולה עה"ת ועה"ב למניין תש"ז שהוא כמניין תיבת 'השב'ת', ללמדנו על שפע זה הנשפע בשבת. והנה תיבות 'לחם משנה' עולות למניין תע"ג ואם נקיים בהם 'משנה' ונכפילם, הרי לנו תקמ"ד שהוא כמספר י"ג פעמים שם הוי"ה הק' במילוי ע"ב (יו"ד ה"י וי"ו ה"י) עם האותיות, ומלמד על מידת החסד (חס"ד כמספר ע"ב שהוא שם מידת החסד) והשפעת י"ג מכילין דרחמין בהשפעה עילאה בכוח קדושת יום השבת קודש.

כוחה של פרשת המן להחיש פרנסה טובה

לאחר שהתוודענו לטיפה מן הים מתוך רמזי ההשפעה המופלגים הסמונים בתוככי התיבות של פרשת המן, נוכל המעט להשכיל

ולחבין מה כוחה של פרשה זו ומה סגולה להוריד שפע לעולם ולהרבות פרנסתם של ישראל. מי לנו גדול מאותו צדיק, הרה"ק רבי מנחם מנדל מרימנוב זי"ע שהיה דורש משך כ"ב שנים בפרשת המן, כאשר בכל שבוע ובכל פרשה, קישר את הדברים עם פרשת המן בהמשיכו שפע רב טוב לעם בני ישראל. ומשמו הקי מובא פירוש נורא על הכתוב הנזכר שהיה אומר, ריבונו של עולם, מתי כבר יתקיים

בעולמך הדבר הזה הכתוב בתורה - הנני ממיטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם ולקטו דבר יום ביומו שתהא השפעה נשפעת לבני ישראל בכל מצב שהוא, גם אם אינם ראויים לכך; למען אנסנו - מלשון רם ונישא, שירוממני הקב"ה בכל טוב וטוב בין כך ובין כך, הילך בתורתך אם לא בין אם ישראל מקיימים את התורה ובין אם רח"ל נכשלים בדת משה מורשה, תדיר, בכל עת ובכל מצב ימטיר לנו לחם מן השמים.

ועל עצם אמירת פרשת המן איתא ברבינו בחיי בשם הירושלמי (לא נמצא בירושלמי רידן) שיש לאמר בכל יום פרשת המן זוהי סגולה גדולה לפרנסתא שבתא. לא רק סגולה לאמונה שפרנסה מן השמים אלא סגולה לפרנסה בריווח ממש. אלא זאת יש להדר, שפעמים שאנשים מאבדים אמונתם בסגולה זו על ידי שהם סבורים מתחילה שבאמירתם אם פרשת המן ייפתח להם צוהר מן השמים והמון מטבעות זהב וכסף ינחתו על ראשם. ולא היא, לא תדיר 'פרנסה' הכוונה על ריבוי

ממון, מאחר ולא בכל עת ומצב טוב לו לאדם שיתרבה ממנו. צא ולמד מאותו אחד המגיע ממדינה אחת ורוצה להיכנס לשערי מדינה אחרת, ודבר זה ידוע לכל שאין להכניס סכום

כסף גדול מדי ממדינה למדינה מבלי לדווח על כך ולשלם מס כדת; וכל אחד מבין שאם באותה שעה שהוא עובר את גבולות המדינה, יתרבה לפתע ממנו ואמתחתו תיגדש במזומנים, רע ומר לו, ולא די שהכסף לא יועיל לו, אלא עוד יילקח ממנו ויושת עליו קנס גדול. ומכאן שלא תדיר השפעת הממון היא מידה טובה. אשר על כן, מה טוב יעשה האדם אם יתמיד באמירת פרשת המן בכל יום תמיד, מתוך אמונה שאמירה זו משפיעה עליו טובה רבה כפי הנצרך לו.

על זאת יתפלל כל חסיד ויפיל תחינתו לפני בוראו, שישפיע עליו שפע מן השמים בעתו ובזמנו, כפי הנצרך לו וכפי הראוי לו. יעזור השי"ת ויתן לכל אחד ואחד די פרנסתו בשעה המזומנת לו בהרחבה גדולה. וכבעת קריעת הים, אז נשפע לכל אחד ואחד בכוח אמונתו - כן נושפע גם אנו. ושנוכח כולנו למחות את קליפתו הטמאה של עמלק מעל פני האדמה, למען לא יוכל חלילה וחלילה להטיל ספקות שונות באמונה בליבות בני ישראל. וכאשר מברכים על פרנסה, הרי כל מילי דמיטב בכלל, ברוחניות ובגשמיות. יעזרנו בוראנו שנוכח לקדם פני משיחנו צדקנו באלה הגופים, בביאת יגון במהרה דידין, אכ"ר.

